

«Τύπος και μὴ νομοθεσία»

† Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου
Ἰωραποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ

ΕΙΜΕΘΑ μάρτυρες ὅλοι ἐνὸς ἰδιαιτέρου δράματος, τὸ ὁποῖο ἀντιμετωπίζουν κατὰ τὶς δύσκολες ἡμέρες μας οἱ γονεῖς: ἡ ἀπειθία καὶ ἡ ἀνυποταξία τῶν τέκνων.

Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα ἐξαντλοῦν ὅλα τὰ ἀποθέματα τῆς νοθετικῆς ἐπιχειρηματολογίας των, ἐφαρμόζουν αὐστηρότητα καὶ ἐπεικεία, ἀπειλοῦν καὶ παρακαλοῦν, ἀλλὰ τὸ *ξεσηκωμένο* παιδί δὲν ἀκούει κανέναν καὶ τίποτε.

Καὶ εἶναι γνωστὴ ἡ ἀτμόσφαιρα ποὺ ἐπικρατεῖ μέσα σὲ ἓνα τέτοιο οἰκογενειακὸ περιβάλλον· καὶ ἀκοῦμε συνεχῶς τὰ παράπονα τῶν γονέων καὶ τὸν γεμᾶτο πεποίθησι λόγο τους, ὅτι *αὐτοὶ ἔκαναν τὰ πάντα, ἀλλὰ τὰ παιδιά δὲν λένε νὰ διορθωθοῦν...*

Ἀλλά, ἄς πλησιάσουμε βαθύτερα τὸ μεγάλο αὐτὸ θέμα, προκειμένου νὰ ἰδοῦμε ἐν συντομίᾳ τί μᾶς συμβουλεύουν οἱ Ἅγιοι Πατέρες μας γιὰ τὸν τρόπο ποὺ πρέπει ἐμεῖς νὰ συμβουλεύουμε τοὺς ἄλλους, ὥστε νὰ γίνωνται ἀποδεκτὰ τὰ λόγια μας.

Ἐν πρώτοις, ἡ διδασκαλία μας πρέπει νὰ γίνεται μὲ φόβο Θεοῦ· αὐτὸ σημαίνει, ὅτι εἶναι ἀπαραίτητη ἡ βαθειὰ ἐπίγνωσις τῆς ἁμαρτωλότητος καὶ τῆς ἀνεπάρκειάς μας.

Ποιοί εἴμεθα ἄρᾳ γε ἐμεῖς ποῦ θὰ (τολμήσουμε νὰ) διδάξουμε; Πῶς ἔχουμε τὴν ἀπαιτήσι νὰ ὑποταχθοῦν οἱ ἄλλοι στοὺς λόγους μας, ἐνῶ ἐμεῖς δὲν ὑποτασσόμεθα στὸ θεῖο θέλημα;

Αὐτὲς οἱ σκέψεις μᾶς ὀδηγοῦν στὴν αὐτομεμψία καὶ στὴν προσευχὴ νὰ φωτίσῃ ὁ Κύριος τὰ παιδιά μας νὰ κατανοήσουν καὶ ἀποδεχθοῦν τὴν νουθεσία μας.

Δηλαδή, πρωτίστως καὶ περισσότερο ὁμιλοῦμε στὸν Θεὸ γιὰ τὰ παιδιά μας, κατόπιν δὲ καὶ ὀλιγώτερο ὁμιλοῦμε στὰ παιδιά μας γιὰ τὸν Θεό.

Ἐπομένως, ἀπαιτεῖται ἀπὸ τοὺς γονεῖς μία βαθεῖα πνευματικὴ ἐργασία, ἡ ὁποία νὰ ἐλκύῃ τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ διαλύῃ τὴν ταραχὴ, τὴν σκληρότητα τῆς καρδιάς καὶ τὴν δαιμονικὴ ἐνέργεια τῆς ἀπειθείας καὶ τῆς ἀνυποταξίας.

Ἄς μὴ λησμονοῦμε, ὅτι οἱ θεοφόροι Πατέρες μᾶς νοθετοῦν νὰ γινώμεθα στοὺς ἄλλους «*τύπος καὶ μὴ νομοθεσία*», διότι ἀναντιρρήτως «*σοφὸς ἀληθῶς ἐστὶν οὐχ ὁ τῶ λόγῳ διδάσκων, ἀλλ' ὁ τῶ ἔργῳ παιδεύων*» μάταια κοπιᾶζει «*ἄνθρωπος διδάσκων καὶ μὴ ποιῶν ἃ διδάσκει*».

Πῶς θὰ φανερώσουμε τὸν Κύριο στὰ παιδιά μας, ἀφοῦ δὲν δημιουργήσαμε τὶς προϋποθέσεις γιὰ νὰ φανερωθῇ πρωτίστως σὲ μᾶς;

Ἡ ἐμπειρία τῶν Πατέρων μᾶς καθοδηγεῖ ἀσφαλῶς: ὁ Κύριος *κρύπτεται* στὶς ἐντολές Του· αὐτὸς ποῦ θὰ τηρήσῃ τὶς ἐντολές Του θὰ ἰδῇ τὸν Θεό:

«Τὴν ἑαυτοῦ ἐμφάνειαν ταῖς ἐντολαῖς ἐνέκρυσεν: ὁ ἀγαπῶν με, τὰς ἐντολάς μου τηρήσει καὶ ἀγαπηθήσεται ὑπὸ τοῦ Πατρός μου, καὶ γὰρ ἀγαπήσω αὐτὸν καὶ ἐφανίσω αὐτῷ ἐμαυτόν».

Ἔτσι λοιπόν, ἡ διδαχὴ ποῦ γίνεται μὲ φόβο Θεοῦ, μὲ ταπείνωσι καὶ αὐτομεμψία, ἀλλὰ καὶ μὲ ἀναγκαῖα προϋπόθεσι τὴν ἐργασία τῶν ἐντολῶν, εἶναι τελικὰ ἕνας σπόρος πνευματικός, ὁ ὁποῖος ρίπτεται στὸ χωράφι τῆς καρδιάς τοῦ παιδιοῦ ταυτοχρόνως μὲ τὴν προσευχὴ καὶ τὴν παράκλησι νὰ εὐλογηθῇ

ἀπὸ τὸν Κύριό μας, ὥστε νὰ *πιάση* καὶ νὰ *πληροφορήση* καὶ νὰ φέρη τὴν καλὴ ἀλλοίωσι.

Ἄρά γε, ἔτσι αἰσθάνονται καὶ ἔτσι ἀντιμετωπίζουν τὸ πρόβλημα τῆς ἀπειθείας τῶν παιδιῶν τους οἱ σημερινοὶ γονεῖς;

Μήπως ὁ λόγος τους εἶναι *αὐθεντικός*, ἐνῶ αὐτοὶ δὲν ἔχουν ἀκόμη ὑποταχθῆ στὴν μόνη αὐθεντία τοῦ εὐαγγελικοῦ λόγου;

*† Κυριακὴ Γ' Ματθαίου,
Πάντων τῶν Ἁγίων Νεομαρτύρων,
27.6/10.7.2005*

